

організаційно-економічного механізму управління системою формування інтелектуального потенціалу в регіоні. Він включає: теоретичні засади збалансування якості та кількості підготовки спеціалістів з вищою освітою і відповідних потреб регіонів, відображені в нормативних документах (положеннях, інструкціях тощо); систему нормативно-правових та методичних документів з питань організації цієї роботи регіональними органами державної влади та місцевого самоврядування, а також їх взаємодії між собою та з іншими управлінськими структурами; методичний інструментарій прогнозування регіональної потреби в кадрах, організації системи моніторингу ринку праці та професійних орієнтацій випускників шкіл і студентів ВНЗ.

3. На підставі визначених особливостей формування інтелектуального потенціалу як об'єкта управління і специфіки їх прояву на регіональному рівні сформульовано головну мету регіонального управління цим процесом, що полягає в забезпеченні умов для збалансованого розвитку системи вищої освіти відповідно до потреб особистості, економіки і соціального розвитку регіону. Виходячи з цього процес управління формуванням інтелектуального потенціалу регіону запропоновано розглядати як складну соціально-економічних і організаційних заходів, спрямованих на: задоволення потреб регіону в освітніх послугах, забезпечення необхідних умов для функціонування системи підготовки кадрів, створення сприятливого середовища для співпраці наукових установ, навчальних закладів і господарських структур у регіоні.

4. На загальнодержавному рівні визначальними напрямками вдосконалення системи формування інтелектуального потенціалу суспільства визначено: вдосконалення законодавчо-нормативної бази діяльності освітньої галузі, економічного забезпечення функціонування та розвитку вищої освіти за рахунок виділення відповідних коштів державного бюджету, підприємств, суспільних фондів та організацій, служби зайнятості; формування оптимальної організаційної структури сфери вищої освіти; проведення відповідних державно-громадських заходів спрямованих, на розвиток конкретних форм вищої освіти та пропаганду ідей безперервної освіти, постійного самовдосконалення людини протягом усього життя.

5. Основними шляхами вдосконалення системи формування інтелектуального потенціалу регіону визначено: сприяння демократизації навчально-виховного процесу та розвитку вищих навчальних закладів недержавної форми власності, формування конкурентного середовища на ринку освітніх послуг; доведення до нормативу показника навчальної площі у розрахунок на 1 студента; забезпечення навчального процесу новітніми підручниками та навчально-методичною літературою; розробка та реалізація цільової програми інформатизації та комп'ютеризації навчальних закладів; розширення інвестиційної політики держави щодо відтворення робочої сили та її інтелектуальної складової.

6. Аналіз сучасної системи статистики освітньої галузі України дозволив виявити ряд недоліків, що негативно впливають на процес управління освітою в регіоні. Основними недоліками визначено відсутність єдиних вимог щодо структури статистичної інформації на регіональному рівні, неадаптованість статистичної інформації до ринкових відносин та процесу регіоналізації державного управління освітою, формальний характер збору та узагальнення статистичних показників. У зв'язку з цим запропоновано створення відповідної моделі статистичного забезпечення системи управління освітою, що забезпечить ефективне залучення таких важелів державної політики щодо розвитку освітньої системи як бюджетне фінансування, надання трансфертів, інвестування тощо.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ:

1. Афтаназів І.С. Економічні аспекти реформування регіональної системи підготовки кадрів вищою школою [Текст] / І.С. Афтаназів // Інститут управління природними ресурсами. – Коломия : Видавничо-поліграфічне товариство "Вік", 2007. – 224 с.
2. Маркова Н. С. Дослідження тенденцій формування інтелектуальних складових людського капіталу [Текст] / Н. С. Маркова // Україна: аспекти праці. – 2005. – № 3. – С. 45–49.
3. Аксьонова І. В. Методологія регіональних статистичних досліджень: Конспект лекцій: Для студ. спец. 8.050110 денної форми навч. [Текст] / І.В. Аксьонова // Харківський національний економічний ун-т. — Х. : ХНЕУ, 2004. — 146 с.
4. Бандур С. І., Заяць Т. А., Терон І. В. Сучасна регіональна соціально-економічна політика держави: теорія, методологія, практика [Текст] / С.І.Бандур, Т.А.Заяць, І.В. Терон // НАН України; Рада по вивченню продуктивних сил України. — К. : РВПС України НАН України, 2002. — 250 с.
5. Грішнова О. А. Формування людського капіталу в системі освіти і професійної підготовки [Текст] / О.А. Грішнова // Автореф. на здоб. наук. ступеня доктора. екон. наук. – К., 2002. – 35 с.
6. Бойчук В. В. Актуальні проблеми регіонального розвитку: зб. наук.-дослідних робіт за результатами соціологічних досліджень [Текст] / [В.В.Бойчук, І.Г. Буркут, М.І. Малініч та ін.] // Чернівецький регіональний центр підвищення кваліфікації державних службовців, керівників держ. підприємств, установ та організацій. – Чернівці: Прут, 2000. – 80 с.
7. Брич В. Я. Регіональний ринок праці [Текст] / В.Я. Брич, І.Б. Шевченко. – Тернопіль: Підручники і посібники, 2003. – 204 с.
8. Український соціум: інтеграція інтелектуального потенціалу [Текст] / за ред. В.К. Врублевського. – К.: Інститут соціології НАН України, 2005. – 396 с.
9. Кендрик Дж. Совокупный капитал США и его формирование [Текст] / Дж. Кендрик. – М., 1978. – 275 с.
10. Борисов Э. Ф. Экономика: справочник [2-е изд.] [Текст] / Э.Ф. Борисов, А.А. Петров, Ф.Ф. Стерликов. – М.: Финансы и статистика, 1997. – 400 с.
11. Стюарт Т. Интеллектуальный капитал. Новый источник богатства организаций [Текст] / Т. Стюарт. – М.: Поколение, 2007. – 368 с.

УДК 339.9 (470)

ПРОБЛЕМЫ И ПЕРСПЕКТИВЫ ИННОВАЦИОННОГО РАЗВИТИЯ УКРАИНЫ В РАМКАХ ГЛОБАЛИЗАЦИОННЫХ ТРАНСФОРМАЦИЙ

Ефременко А.В., аспирант кафедры международной экономики Донецкого национального университета (Украина):

Ефременко А.В. Проблемы и перспективы инновационного развития Украины в рамках глобализационных трансформаций.

Статья посвящена исследованию проблем и перспектив инновационного развития Украины в рамках глобализационных трансформаций. В экономике на разных этапах преобладают разные технологичные уклады, соответственно до яких провідними стають ті чи інші галузі економіки. Теоретичними основами цих технологічних укладів є теорії «довгих хвиль». У цьому зв'язку проаналізовано існуючі класифікації теорій економічного циклу, а також розглянуто економічні цикли різної тривалості. Досліджено теоретичні основи, базові механізми і принципи «циклів Кітчйна» тривалістю 3 – 5 років, «циклів Жюгляра» тривалістю 7 – 11 років, «циклів Кузнеця» тривалістю 15 – 25 років і довгих хвиль Кондратьєва періодичністю в 45 – 60 років.

Також проведено аналіз сучасного стану економіки держави, у наслідку чого виявлено проблеми відставання України у сфері розвитку інноваційної системи. У цьому зв'язку викладені пропозиції та шляхи щодо вдосконалення та розвитку сучасної інноваційної політики України.

Ключові слова: технологічний уклад, інновації, глобализаційні трансформації, технології, постіндустріальна цивілізація.

Ефременко А.В. Проблемы и перспективы инновационного развития Украины в рамках глобализационных трансформаций.

Статья посвящена исследованию проблем и перспектив инновационного развития Украины в рамках глобализационных трансформаций. В экономике на разных этапах преобладают различные технологические уклады, в соответствии с которыми ведущими становятся те или иные отрасли экономики. Теоретическими основами этих технологических укладов являются теории «длинных волн». В этой связи проанализированы существующие классификации теорий экономического цикла, а также рассмотрены экономические циклы разной длительности. Исследованы теоретические основы, базовые механизмы и принципы «циклов Китчина» длительностью 3 – 5 лет, «циклов Жюгляра» длительностью 7 – 11 лет, «циклов Кузнеца» длительностью 15 – 25 лет и длинных волн Кондратьева периодичностью в 45 – 60 лет.

Также проведен анализ современного состояния экономики государства, в результате чего выявлены проблемы отставания Украины в сфере развития инновационной системы. В этой связи изложены предложения и пути по усовершенствованию и развитию современной инновационной политики Украины.

Ключевые слова: технологический уклад, инновации, глобализационные трансформации, технологии, постиндустриальная цивилизация.

Efremenko A. Problems and prospects of innovative development of Ukraine within globalization transformations.

The article is devoted to research of problems and prospects of innovative development of Ukraine within globalization transformations.

In economy at different stages various technological ways according to which these or those branches of economy become leaders prevail. Theoretical bases of these technological ways are theories of "long waves". In this regard we considered and analysed the existing classifications of theories of a business cycle and also economic cycles of different duration. Provides analyses of theoretical bases, the basic mechanisms, "principles of Kitchin" cycles lasting 3 – 5 years, "Juglar cycles" lasting 7 – 11 years, "Kuznets cycles" lasting 15 – 25 years, Kondratieff long waves in the frequency range 45 – 60 years.

Also analyzed the current state of economy of the state and identified lag problems of Ukraine in the development of the innovation system. In this regard, set out proposals and ways for improvement and development of modern innovation policy of Ukraine.

Keywords: technological way, innovations, globalization transformations, technologies, post-industrial civilization.

Постановка проблемы. Развитие современности обуславливается процессами глобализации, интернационализации, постиндустриальным развитием, интеграционными процессами. Процесс глобализации повлиял на изменение социально-экономической ориентации государств, произошли серьезные изменения в функционировании хозяйственных механизмов этих стран. Глобализация открывает перед человечеством огромные возможности для расширения масштабов обмена товарами, услугами, информацией, технологиями и капиталом, взаимодействия в гуманитарной сфере и духовного обогащения личности. Вместе с тем для значительной части людей она несет в себе существенные угрозы, вызывая разделение стран на «цивилизационный центр» и «периферийную зону», углубляя их дифференциацию в социально-экономическом и научно-техническом развитии. Рассматривая процессы, происходящие в условиях глобализации, следует учитывать изменения и ее самой, ее трансформацию, катализаторами которой можно считать, в первую очередь, технологические изменения в обществе, которые ведут за собой изменения в экономической, политической, социальной, культурной сферах жизни. Технологические уклады является проводником современных процессов постиндустриального общества.

Анализ публикаций. В научной литературе теоретические и практические проблемы осуществления инновационной деятельности исследовались в трудах таких ученых как, Геец В., Шумпетер Й., Янковский Н., Яковец Ю., Якубовский М., Фестре А., Перез К. и других экономистов.

Целью статьи является исследование проблем и перспектив инновационного развития Украины в рамках глобализационных трансформаций.

Результаты исследования. Включение Украины в мировое экономическое пространство и создание в стране условий для экономического роста обуславливают необходимость создания в стране условий для экономического роста, наращивания и эффективного использования инновационного потенциала, расширения возможностей его реализации в процессе углубления интеграции национальной экономики в мировые и региональные структуры.

Государственное регулирование экономики Украины невозможно без активизации инновационных и инвестиционных процессов. Способность субъектов хозяйствования и государственных органов власти определять направления инновационного развития и привлекать необходимые для такого развития инвестиции является определяющей составляющей успеха предприятия и территории, на которой они расположены.

Стратегия развития инновационной и инвестиционной деятельности обеспечивает стабильный рост, сбалансированность социального развития, рост благосостояния населения [1].

В экономике на разных этапах преобладают различные технологические уклады, в соответствии с которыми ведущими становятся те или иные отрасли экономики. Теоретическая основа технологических укладов тесно связана с теориями «длинных волн», которые сопровождали становление и развитие капиталистического способа производства.

В середине XX века Й. Шумпетер предложил классификацию деловых циклов, в соответствии с их периодичностью, согласно которой выделил:

- краткосрочные циклы Китчина (характерный период — 2-3 года);
- среднесрочные циклы Жюгляра (характерный период — 6-13 лет);
- ритмы Кузнеца (характерный период — 15-20 лет);
- длинные волны Кондратьева (характерный период — 50-60 лет) [2].

Таблица 1

Техно-экономические механизмы экономических циклов [3]

Тип цикла	Техно-экономический механизм лежащий в основе цикла
Цикл Китчина	Перепроизводство или недопроизводство товарных запасов
Цикл Жюгляра	Перераспределение активов внутри секторов экономики. Инвестиции в основной капитал избыточны в период подъема и дефицитны в период спада
Цикл Кузнеца	Перераспределение активов между существующими секторами экономики и территориями, которые требуют существенных инвестиций в частности в строительство
Волна Кондратьева	Фундаментальное перераспределение активов в связи с созданием новых секторов экономики и структурной реконструкцией всей экономики на базе технологий нового поколения

В структуре циклической парадигмы коэволюционного экономического развития наиболее рельефно выражаются именно среднесрочные промышленные (деловые) бизнес-циклы. Они тесно взаимодействуют как с краткосрочными финансово-экономическими циклами, открытыми уже в начале 1920-х гг. экономистами Джозефом Китчиным и Вильямом Крамом (Kitchin 1923; Crum 1923), так и с долгосрочными большими циклами конъюнктуры, открытыми также в начале 1920-х гг. выдающимся российским ученым Николаем Кондратьевым (Кондратьев 1925).

Промышленные (деловые) бизнес-циклы наиболее заметно влияют на развитие экономических процессов, и поэтому их определяют как базисные. Концепцию торгово-промышленных (деловых) циклов как повторяющихся явлений, вызываемых определенными причинами, впервые сформулировал французский ученый Клемент Жюгляр (Juglar 1862).

К концу XIX в. в экономической науке окончательно сформировалось представление о существовании единого промышленного, или делового бизнес-цикла длиной в 7–11 (в среднем девять) лет. Характерно, что именно в среднем девятилетний интервал был присущ средним циклам колебаний объемов мирового валового продукта (МВП) на нисходящей составляющей четвертой кондратьевской «длинной волны» в последней четверти XX в. и в начале XXI в., что соответствует так называемой «четвертой эмпирической правильности» больших циклов конъюнктуры Кондратьева (Кондратьев 1925; 1989; 1993).

Экономический цикл Жюгляра можно измерять как движение производства от начала предыдущего до начала следующего кризиса. Каждый цикл состоит из четырех основных фаз: кризис, депрессия (дно кризиса), оживление и подъем (процветание – вершина цикла), как определил их еще Йозеф Алоиз Шумпетер в 1939 г. в своих «Деловых циклах» (Schumpeter 1939). Наиболее опасной из них является депрессия, в которой могут синхронизироваться кризисные фазы нескольких типов циклов, тем самым углубляя негативные последствия кризиса. Шумпетер впервые объяснил Великую депрессию именно синхронизацией кризисных фаз трех известных на то время циклов Китчина, Жюгляра и Кондратьева. Этого же мнения придерживался и Элвин Хансен. И сегодняшнюю Великую рецессию ученые определяют как системный цивилизационный кризис, объясняя синхронизацией кризисных фаз еще большего количества циклов, поскольку сегодня учитывают не только экономические, но и политические и даже цивилизационные системные циклы Питирима Сорокина (Сорокин 1992; 1997; 1998; 2000), Иммануила Валлерстайна и Фернана Броделя.

Уже более чем через полвека после открытия первых экономических циклов Клемента Жюгляра, Семена Кузнец (Саймон Кузнец) (Kuznets 1926; 1930; 1966), который проанализировал инвестиции в основной капитал как источник экономического роста и создал теорию лидирующего сектора. Он пришел к выводу, что инвестиции в промышленном секторе формируются в определенный кластер связанных между собой отраслей с достаточно четкой 30-летней периодичностью. Причем под лидирующим сектором он определил группу технологически и организационно взаимосвязанных отраслей. В своем исследовании Кузнец выделил два основных лидирующих сектора – первичный (добывающие отрасли, сельское хозяйство) и вторичный (промышленные обрабатывающие отрасли). Динамика экономического роста, по его мнению, объяснялась сменой периодов, в течение которых соотношение цен на продукцию этих секторов способствует повышению доходов в промышленности, периодами, когда это соотношение более благоприятно для развития первичных секторов. Такая зеркальная ценовая динамика в двух взаимосвязанных секторах экономики порождает дискретность в величине и направлении инвестиционных потоков. Таким образом, Кузнец сделал очень важный вывод о том, что инвестиции в промышленный сектор подвержены кластеризации с достаточно четкой 30-летней периодичностью, и тем самым подкрепил идею о механизме больших циклов конъюнктуры выдающегося российского экономиста Николая Кондратьева [4].

Фундаментальный вклад в создание указанных теорий сделал Н. Кондратьев. Он утверждал, что научно-технический прогресс развивается волнообразно, и каждый цикл длится примерно 50-60 лет.

В течение последних веков в истории технологической эволюции изменили друг друга пять волн и сложилось пять технологических укладов. Н. Кондратьев ввел понятие «техническая революция как тягловая сила» цикла, разработал теорию «инновационных» пакетов и показал, что нововведения распределяются по времени неравномерно и появляются группами. Современные экономические методы способствовали выделению 1380 видов циклов, касающихся экономики. Однако только три из них имеют практическое и теоретическое значение.

По мнению многих исследователей экономического кризиса 80-х годов, мир переживает завершение цикла роста, поскольку нововведения, которые породили этот цикл, достигли стадии зрелости.

В соответствии с этим многими экспертами выделяются шесть основных технологических укладов в развитии технологий, а преобладающим для большинства высокотехнологических стран является развитие на базе 5-го уклада. Современное развитие – это 5-й уклад, который еще продолжается, и, как считают специалисты, завершится примерно к 2020 году. Он базируется на преобладании в производстве большей доли продукции информационно-цифровых технологий, отраслей телекоммуникации и вычислительной техники, связи, программного обеспечения. Таким образом, через два десятилетия сформируется новый технологический 6-й уклад и контуры его уже начинают вырисовываться. Наиболее перспективными направлениями станут биотехнологии и геновая инженерия, нетрадиционные источники энергии, аэрокосмические разработки, мембранная и квантовые технологии, с общей направленностью на экологию и энергосбережение. Очевидно, соответствие экономики данным технологическим требованиям может вывести страну в один ряд с наиболее технологически развитыми странами. Технологические уклады имеют четко очерченный интервал активного жизненного цикла, определяемого фазой его инновационного роста. Существует рубеж, когда инновационный рост завершается, и тогда в экономике начинаются кризисные процессы, переходный период – смена технологических укладов [1].

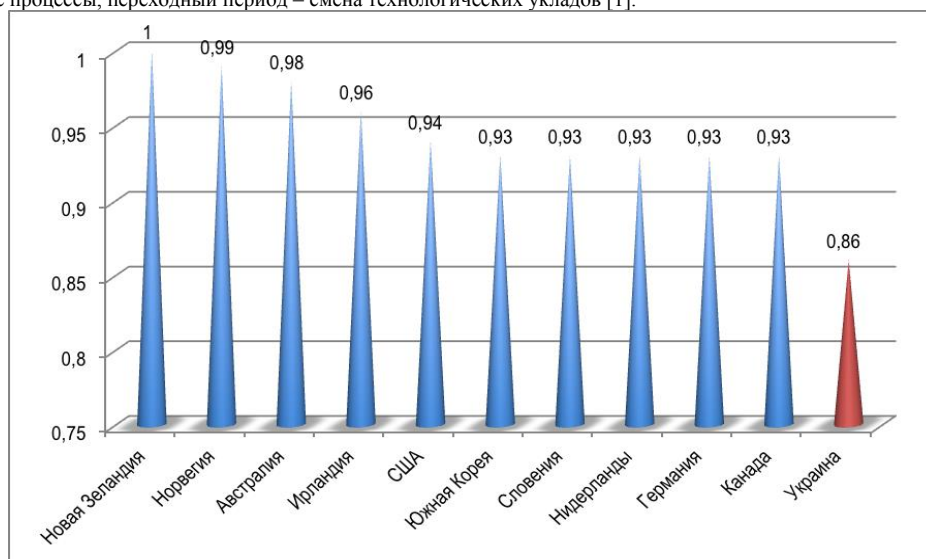

Рис.1. Индекс уровня образования стран мира [6]

Источник: United Nations Development Programme: Human Development Report 2012. Education index 2011.

Современное состояние экономики Украины таково, что ВВП все еще меньше уровня предкризисного года и в ближайшие годы улучшений не предвидится. Страна производит по сравнению с этим периодом меньше машиностроительной и бытовой техники,

сельськогосподарської продукції, хоча при цьому надає значально більше послуг, властивих п'ятому технологічному укладу, в першу чергу, в сфері інформаційних технологій. Но, в цілому, економіці України на сучасному етапі властиво розвиток за рахунок традиційних галузей, властивих країнам, які виступають як сировинна база для розвинутого центру, технології 5-го і 6-го технологічних укладів ще не отримали достатнього поширення і країна поки не може перейти до стандартів постіндустріального розвитку.

Таким чином, існує загроза технологічного пада, так як основний обсяг засобів спрямовується на розвиток галузей і виробництва, не відповідаючи потребам постіндустріальної економіки.

Можливо зробити висновок, що рішення проблем відставання України в сфері розвитку інноваційної системи лежить в удосконаленні стимулювання інноваційних процесів і в розвитку власної інформаційної інфраструктури. Іменно відсутність у господарюючих суб'єктів зацікавленості в розробці і впровадженні інновацій, низька якість системи організації і поширення знань і технологій, веде до «консервації» економіки на рівні 3-4-го технологічних укладів. Тем не менше, є і переваги, за рахунок яких країна в перспективі може посилити свою інноваційну складову.

Виходячи з рейтингу країн світу за рівнем освіти (Індекс грамотності дорослого населення), який публікується Програмою розвитку Організації Об'єднаних Націй (ПРООН), Україна посіла 31 місце в 2012 році (індекс – 0,86), перебуваючи на рівні з такими європейськими країнами як Литва – 0,87, Італія і Іспанія з аналогічними показателями – 0,86.

Однак наявність високоосвіченої робочої сили і запас накопленого людського капіталу на ринку формують пропозицію ресурсів. Ступінь реалізації такого потенціалу залежить від структури попиту на робочу силу. В Україні зараз не по спеціальності працює 70% людей, отримавши технічне, математичне освіту, 40% мають дипломи біологів. В результаті, в самій системі базової підготовки знижуються стимули до набуття знань, орієнтації на новітні сучасні дослідження і розробки. До цього ж веде пасивна інноваційна діяльність, в якій не спостерігається значального зростання активності.

Статистичні дані про інноваційну діяльність вітчизняних промислових підприємств також відображають зниження динаміки інноваційних процесів.

Обсяги і спрямованість інноваційної діяльності за формами власності підприємств в цілому відображають тенденцію переходу країни до ринкових відносин, коли зростає частка інновацій в приватному секторі і зменшується в державному.

Однією з реальних проблем організації інноваційного циклу в економіці є недосконалий механізм фінансування подібних проектів. Проведене дослідження інноваційної активності промислових підприємств в Україні показало, що значимість факторів затримки інноваційної діяльності оцінюється самими підприємствами наступним чином: відсутність фінансування (89% досліджуваних), відсутність коштів у замовника (54%), високі кредитні ставки банківських установ (44%), висока собівартість нововведень (39%), недосконалість законодавчої бази в податковій сфері (37%), складнощі з сировиною (32%). Основним джерелом фінансування промислових підприємств виступають їх власні кошти. Головною проблемою є відсутність інноваційної інфраструктури.

Рішенням проблеми могло б стати державне фінансування інноваційних проектів за умови участі в них приватного бізнесу. Інвестуючи в створення технологічних компаній, як свідчить досвід Ізраїлю або Індії, держава отримує їх акції і в подальшому може розраховувати на дивіденди або на дохід від продажу своєї частки.

Однак засоби приватних інвесторів, як вітчизняних, так і зарубіжних мають незначальну динаміку зростання. І спрямування цих коштів також не є інноваційним, по суті – 75% інвестицій спрямовуються в галузі важкої промисловості, 20% в хімічну промисловість, автомобілебудування, електроніку, і тільки 5% отримують підприємства високотехнологічного виробництва – обчислювальної техніки, нанотехнологій, біотехнологій, телекомунікацій [5].

Однак, українська наука має і конкурентні переваги в ряду найбільш перспективних галузей знань. У вітчизняних учених є інноваційні розробки в енергетиці і ліквідації катастроф. Також перевагою України є можливість виробництва натуральних, екологічно чистих продуктів харчування за допомогою своїх багатих чорноземів.

За оцінками деяких експертів, в результаті інноваційної діяльності, в зв'язі з застосуванням технологічних процесів основаних на цифрових технологіях через 10-12 років ефективність праці може зрости на 50%. В металургії, машинобудуванні, сільськогосподарстві можливо також впровадження прогресивних методів управління виробництвом, контролю фінансових і матеріальних потоків, що дасть ще більше збільшення ефективності до 80%. Ставка на розвиток науки і інноваційного підприємництва дозволить країні створити умови для реалізації ідей вітчизняних учених і інженерів. В результаті може з'явитися велика кількість компаній світового рівня з високими показателями капіталізації, що може наблизити країну до групи високорозвинутих країн.

Також іноземних інвесторів в Україні приваблює не тільки великий інтелектуальний потенціал вітчизняних учених, програмістів і інженерів, але і кваліфікована робоча сила, високий рівень грамотності населення, географічна і культурна близькість до Європи. Завдяки високим технологіям Україна може перетворити промисловість. За оцінками деяких фахівців, якщо пріоритет інноваційної політики буде закріплений на стратегічній лінії розвитку економіки, то до 2030 року в країні можливо функціонування великої кількості інноваційних компаній, які будуть створюватися на базі технопарків.

Висновки. В Україні велика потреба в модернізації економіки набула вже з перших років незалежності. Недовільне становище науково-інноваційної сфери негативно впливає на техніко-економічний рівень виробництва і становище міжнародного науково-технологічного співробітництва України. Формування нових технологічних укладів в Україні відбувається повільними темпами, причиною чого є не тільки внутрішні нестабільні процеси, але і світова економічна ситуація.

В результаті, можна передбачити, що шляхи зростання інноваційного потенціалу України цілком можливі за рахунок державного фінансування науки і стимулювання міжфірмового співробітництва на доконкурентній стадії інновацій; формування механізмів і інститутів співпраці інновацій і поширення технологій, виражених в партнерстві між державним і приватним секторами економіки; поощрення створення нових інноваційних підприємств і нових інноваційних форм за рахунок зменшення на ринку фінансових, бюрократичних і інформаційних бар'єрів, підтримки інноваційного підприємництва; підготовки наукових кадрів за рахунок підвищення гнучкості дослідницьких організацій і структур, більш тісного співробітництва між науковими підрозділами промисловості, наукових інститутів, університетів і тому подібне.

СПИСОК ІСТОЧНИКІВ:

1. Ткаченко Ю.В., Алексєєв В.В., Пріоритети інноваційного розвитку в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.napks.edu.ua/library/compilations_vak/eiu/2012/1/p_53_56.pdf
2. Schumpeter J. A. History of Economic Analysis / J. A. Schumpeter. – London: George Allen & Unwin, 1954. – Pp. 968
3. Tylecote A. The long wave in the world economy / A. Tylecote. – New York: Routledge, 1993. – Pp. 352
4. Кузьменко В.П., Теорії економічних циклів і глобальний фінансовий кризис [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://iee.org.ua/ru/publication/146/>
5. Офіційний сайт Державної служби статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>
6. United Nations Development Programme. Human Development Reports [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://hdr.undp.org/en>